గెలిచేవాడు కాదు.. గెలిపించే వాడే అసలైన విజేత

విజేత

(చతుర(1997) నవల)

విజయార్కే

విజేత

(1997 జులై చతుర పత్రికలో ప్రచురించబడిన నవల)

Second Edition
6 January 2017

by
VIJAYARKE
vijayarke06@gmail.com
manrobocreations@gmail.com
www.manrobo.com

Price Rs 120/-

DTP
Anunita

Cover Design

B. Santhosh & T.Srikanth

Manrobo Publications
www.manrobo.com

copies available at
kinige.com
www.manrobo.com
manrobocreations@gmail.com

విజేత

చిత్రకారుడు తన కుంచెతో అందంగా దిద్దిన రంగుల్లో ప్రకృతి కాంత మెరిసిపోతుంది. ఆ అందాన్ని తన కాన్వాస్ లో బంధించడానికి ఆ కళాకారుడు తపన పడుతున్నాడు. చుట్టూ ప్రకృతి, తనముందు కాన్వాస్, పక్కన రంగులు... తప్ప అతనికి మారేది కనిపించడం లేదు. తన మనసంతా నిండిన సౌందర్యాన్ని కళ్ళ ముందుకు తెచ్చే ప్రయత్నంలో అలసిన అతని నుదిటిపై ముత్యాల్లా మెరుస్తున్నాయి శ్వేద బిందువులు. అంతలో.. హఠాత్తుగా తాను గీసిన బొమ్మపై ఎవరో విసిరిన రంగుడబ్బా. చిత్రం నిండా ఆ రంగు అస్తవ్యస్తంగా పరుచుకుని అతన్ని ఉలిక్కిపడి వెనక్కి తిరిగేలా చేసింది.

ఒకవైపు తనకి ప్రాణమైన కళాకృతి...

మరొకవైపు తనకి ప్రాణాధికమైన మరదలు..

కళకి, ప్రేమకి మధ్య నలిగిన ఓ భావుకుని జీవితంలోని చిత్రవిచిత్ర సంఘటనలను విశదీకరిస్తూ విజయార్కె రాసిన 'విజేత'.

* * *

ప్రారంభం

ప్రాతఃకాలం వేళ ప్రకృతి సౌందర్యం అపురూపంగా ఉంది. చీకటిలోంచి వెలుతురు ప్రసరిస్తూ ఉంది. తూర్పు దిక్కు నుండి వెలుగు రేఖలు పైపైకి వస్తున్నాయి.

అతడు కిటికీనుండి ఆవైపుకు చూస్తున్నాడు.

పాలేరు రంగన్న పాలు పితుకుతున్నాడు. నేలకూడా నిండని కోడెదూడ గంతులేస్తోంది.

అతడికి ఆ ప్రాతఃకాల సౌందర్యాన్ని అలాగే.. అలాగే చూస్తూండిపోవాలని ఉంది. వీలయితే ఆ సౌందర్యాన్ని కేన్వాస్ లో బందించాలని అనిపిస్తోంది.

"అరుణ్"

అతడు తలతిప్పి చూశాడు. జానకమ్మ కాఫీ గ్లాసుతో గదిలోపలికొస్తూ ఉంది. తల్లిని చూసి "నువ్వు రావడమెందుకమ్మా? వంట గదిలోంచి ఒక కేకవేస్తే నేనే వచ్చేవాడినిగా?" అన్నాడతను.

జానకమ్మ ఓ క్షణం అతడివైపు అదోలా చూసి, "ఆరుసార్లు అరిచాను" అంది మెల్లగా.

"ఆరుసార్లు అరవడమేమిటి?"

"నిజంగానేరా... ఆరుసార్లు అరిచాక ఇక లాభం లేదని నేనే పట్టుకొచ్చాను. ఇక్కడికొచ్చాక పెద్దగా అరిస్తే అప్పుడు తమరీ లోకంలోకి వచ్చారు"

అతడు కొద్దిగా సిగ్గుపడ్డాడు.

"నిజమే! అందమైన ప్రకృతిని చూస్తూ ఉంటే తను మర్చిపోతాడు. తనకప్పుడు ఈ లోకంలో మరేదీ గుర్తుకురాదు. తనలోని చిత్రకారుడు మేలుకుంటాడు . ఆ అందమైన దృశ్యాలను కేన్వాస్ పై ముద్రించాలనిపిస్తుంది"

తల్లిచేతిలోని కాఫీగ్లాసు అందుకుంటూ "సారీ అమ్మా" అన్నాడు.

"తెలిసిన విషయమేగా" ఆమె చిన్నగా నిట్టూర్చింది.

అతడు మెల్లగా నవ్వాడు.

ఆమె గదిలో నుండి హాలులో కెళ్ళిపోయింది.

అరుణ్ గదిలో ఉన్న బెడ్ మీద కూర్చుని కాఫీ తాగుతూ కాసేపు అలా ఉండిపోయాడు. ఆ తర్వాత ఖాళీ కాఫీగ్లాసు తీసుకుని హాల్లోకొచ్చి వంటగదివైపు నడిచాడు.

వంట గదిలో పనిచేసుకుంటోంది తల్లి. ఆమెకు పనిలో సాయం చేస్తోంది శ్వేత

"శ్వేతా!" పిలిచాడు.

ఆమె తిరిగి చూసింది. "ఏంటి అన్నయ్యా?"

"ఇదిగో గ్లాసు" ఆమెకు గ్లాసు అందించాక అతడు వరండాలోకి చుట్టకాలుస్తూ కనిపించాడు రఘురామయ్య. అలికిడి విని తలతిప్పి అతడివైపు చూశాడు.

ఆయన అప్పటికే పొలం వెళ్లివచ్చినట్లు కనిపించడంతో అడిగాడు,"అప్పుడే పొలం వెళ్లివచ్చేసారా నాన్న?

"అవున్రా! రేపో ఎల్లుండో కోతకోయాలి. కూలీలను చూడమని మేస్త్రికి చెప్పి వచ్చాను" చెప్పాడాయన.

రఘురామయ్య నలభై ఎకరాల మాగాణికీ పాతిక ఎకరాల మెట్టపొలానికి అధిపతి. ఊరు మధ్యలో రైస్ మిల్లు. ఊరు చివర్న టూరింగ్ టాకీస్ కూడా ఆయనవే. తండ్రి ఇచ్చిన ఇరవైని

నలబైగా చేయడమే కాదు, రైస్ మిల్లు, టూరింగ్ టాకీస్ తన సంపాదనతోనేకట్టించాడు.

ఇంత ఆస్తి సంపాదించినా ఆయన ఇప్పటికి సాధారణ రైతులానే కనిపిస్తాడు. వేకువ ఝామునే లేచి పొలం వెళ్లడం, పొలం నుండి వచ్చాక పశువుల కొట్టం, టిఫిన్ తిన్నాక రైస్ మిల్, సాయంత్రం టూరింగ్ టాకీస్ చూసుకోవడం మొత్తంమీద అర్ధగంట కూడా ఖాళీగా కూర్చున్నట్టు కనిపించడు. తన తండ్రిని చూస్తే అరుణ్ కి చాలా గొప్పగా అనిపిస్తుంటుంది.

సిటీనుండి అతడీ మధ్యనే చదువు ముగించుకుని పల్లెకు వచ్చాడు. వచ్చాక రఘురామయ్య కొడుకును అడిగాడు."మరిప్పుడేం చేయాలనుకుంటున్నావ్?"

అతడు అప్పుడు జవాబేమి చెప్పలేదు. గత నెలరోజులుగా ఆలోచిస్తూనే ఉన్నాడు. ఇప్పుడిపుడే అతడీ మనసులోని ఆలోచనలు ఓ నిర్ణయంగారూపుదిద్దినుకుంటున్నాయి.

"మీకు చేయాల్సిన పనేమయినా ఉందా నాన్నా?"

ఆయన చిన్నగా నవ్వాడు. "నాకు చేయాల్సిన పనేముంటుందిరా. కాకపోతే నీ మేనమామ ఉదయం దార్లో కనిపించి నీ గురించి అడిగాడు. ఆయనకు కనిపించి చాలా రోజులయిందికదా? వీలయితే ఒక సారి ఇంటికి రమ్మన్నాడు.." అని ఆగి రెండు సెకన్ల తరువాత ప్రశ్నించాడు, "ఏంటి! ఈ మధ్య అటువైపు వెళ్లడంలేదా?"

అతడు చప్పున తలెత్తి తండ్రి ముఖంలోకి చూశాడు. ఆయన పెదాలు నవ్వుని దాచేందుకు విఫలయత్నం చేస్తున్నాయి. కళ్ళు మాత్రం చిలిపితనాన్ని వర్షిస్తున్నాయి.

అతడికి అర్థమైంది . అయినా జవాబు చెప్పాడు. "నిన్న కూడా వారింటికి వెళ్ళాను. మామయ్యలేడు..."

"ఆయనుండే టైంలో కూడా అప్పుడప్పుడు వెళ్తుండు. లేకపోతే తనకు కనిపించకుండా కూతురుతో కబుర్లుచెప్పి వెళ్ళిపోతున్నాడని ఆయన అలిగే అవకాశం ఉంది" ఆయన సన్నగా నవ్వాడు.

అతడు నవ్వక తప్పలేదు.

మరో నిమిషం తర్వాత రఘురామయ్య చుట్ట ఆర్పేసి వరండాలో నుండి పశువుల కొట్టంవైపు వెళ్ళిపోయాడు.

అరుణ్ అలాగే కూర్చుండిపోయాడు. అతడి కళ్ళముందు తను రాజి అని ముద్దుగా

పిలుచుకునే తన మరదలు రాజేశ్వరి కదలాడింది. మనసంతా అదోలా అయిపొయింది. అప్రయత్నంగానే పెదవులు మరింత వెడల్పయ్యాయి. కన్నులు మాత్రం అరమోడ్పులయ్యాయి.

* * *

గేటు తీసుకుని లోపలికొస్తున్న అరుణ్ ని చూడడంతోనే వాకిటిముందు కూర్చుని చాటలోని బియ్యం ఏరుకుంటున్న రుక్మిణమ్మ లేచి "రా బాబూ రా" అంది నవ్వుతూ.

అతడు గడపదాటి హాలులోకి వెళ్లాడు. ఆమె చూపించిన కుర్చీలో కూర్చున్నాక అడిగాడు "మామయ్యలేరా?"

"ఇప్పుడే పొలం వెళ్లారు" జవాబు చెప్పక ఆమె వంటగదిలోకెళ్లి గ్లాసుతో నీళ్లు తెచ్చి అతడికి అందించింది.

నీళ్లు తాగుతూ మధ్యలో అటూయిటూ చూసి అడిగాడు, " రాజి కనిపించడం లేదేం అత్తయ్యా?"

"ఇప్పుడే పెరట్లోకి వెళ్ళింది!"

ఆ ఇంట్లో అతడిని అడ్డుకునేవారెవరూ లేరు. చిన్నప్పటినుండీ కలిసిమెలిసి తిరిగిన బావామరదళ్లువారు. అందులోనూ కాబోయే భార్యాభర్తలు. ఆ విషయం ఎప్పుడో నిర్ణయింపబడిపోయింది కనుక అతడు పెరడువైపు అడుగులు వేస్తుంటే ఆమె సన్నగా నవ్వుకుంది.

అతడు హాలుదాటి పెరడువైపు వెళ్లి అటు చూశాడు. పెరట్లో పశువులకొట్టం పక్కనే ఉన్న మామిడిచెట్టుకింద కూర్చుని ఓ సినిమా వారపత్రిక తిరగేస్తోంది రాజేశ్వరి. పెరటి తలుపుకు ఆనుకుని అతడు అలాగే చూస్తుండిపోయాడు. అలా ఎంతసేపో?

ప్రకృతి దృశ్యాలనే కాదు... తన ముద్దుల మరదల్ని కూడా అతడు అలా ఎంత సేపయినా తదేకంగా చూస్తుండిపోగలడు.

పేజీ తిరిగేస్తూ ఆమె అదాటున చూసింది ఇటువైపు. అరుణ్ కనబడగానే ఆమె పెదాలు

విచ్చుకున్నాయి. " బావా" అంది ఒక్క ఉదుటున లేస్తూ.

అతడు ఆమెవైపు అడుగులేసాడు. దగ్గరగా వెళ్లాక అడిగాడు. సినిమా పత్రికేనా అది?" అతడీ గొంతులో కాసింత అసహనం ధ్వనించింది.

"అవునూ!" ఆమె యధాలాపంగా పలికింది.

"ఆ సినిమా పత్రికలు తిరగెయ్యడంకన్నా ఏవయినా జనరల్ నాలెడ్జి బుక్స్ చదవచ్చు కదా?"

"నువ్వు చదివావుగా సిటీలో పెద్దపెద్ద చదువులు. అంతంత పెద్ద చదువులు చదివినా నీకేం ఉపయోగపడింది? పల్లెటూరి కొచ్చి బొమ్మలేసుకోవడమేగా నువ్వు చేసేది"

కొందరు వ్యక్తులు తాము మాట్లాడే మాట అవతలి వ్యక్తి మనసులో ఎలాంటి ఫీలింగ్ ని కలగజేస్తుందో ఆలోచించరు. తమకు తోచింది, తాము అనదలుచుకున్నది అనేస్తారు. అవతలి వ్యక్తి తమ మాటలకు బాధపడతాడని కూడా ఆలోచించలేకపోవడం అమాయకత్వమేనా? అతడికి మాత్రం తన మరదలు నొప్పించేలా మాట్లాడినా అందులో అమాయకత్వమే కనిపిస్తుంది. ఎంతయినా తనకు ఈ ప్రపంచంలో అత్యంత ఇష్టమయిన వ్యక్తి.

"అయితే నీ ఇష్టం. సినిమా పత్రికలు తిరిగేసుకుంటూనే కాలం గడిపెయ్యి. నాకేం అభ్యంతరంలేదు" అన్నాడతను అతికష్టం మీద తన పెదాల మీదకు చిరునవ్వుతెచ్చుకుంటూ.

"నేను సినిమా పత్రికలు ఎందుకు చూస్తున్నానో నీకు తెలుసుకదా బావా?" ఆమె రెండు చేతులు అతడీ భుజంమీద వేసి చుబుకాన్ని ఆ చేతులమీద వేసింది.

"తెలుసు..."అతడికి తెలుసు కానీ ఆమె అమాయకత్వంతో కోరుకుంటున్న కోరిక అతడికి నవ్వు తెప్పిస్తుంటుంది. అప్పుడప్పుడూ ఇబ్బంది పెడుతూ ఉంటుంది కూడా. ఆమె మీద ఉన్న ప్రేమతో ఆ ఇబ్బందిని మౌనంగా భరిస్తూ ఉంటాడు. లేకపోతే ఏంటి? ఆమెకు తనను సినిమా హీరోగా చూడాలని ఉందట. ఎంత పిచ్చికోరిక!

"చెప్పు బావా! నువ్వు సినిమా హీరోవి అవుతావా లేదా?"

అతడు మెల్లగా ఆమె ముఖంలోకి చూశాడు. ప్రస్తుతానికి ఆమెను ఆ మూడ్ లోంచి ఇవతలకు తీసుకొచ్చే ఉద్దేశ్యంతో "సినిమా హీరో కావడం తర్వాత విషయం. ఈ రోజు సాయంత్రం సినిమాకెళ్దామా?" అన్నాడు.

ఊహించినట్టుగానే ఆమె ముఖంలో కొంత మార్పు కనిపించింది. "నిజంగానా?" అంది అపనమ్మకంగా.

"నిజంగానే... మన హాల్లో జయచంద్ర సినిమా ఆడుతోంది. సాయంత్రం నేనక్కడ నీకోసం వెయిట్ చేస్తూ ఉంటాను.వచ్చెయ్యి! సిన్మా చాలా బాగుంటుందిట."

"థాంక్స్ బావా! నీతో కలిసి సినిమా చూసి రెండు నెల్లైపోయింది. మళ్లీ ఇదిగో ఈ రోజు. అందులోనూ జయచంద్ర సినిమా అంటున్నావ్... అయితే నీకన్నా ముందుగానే నేను హాలు దగ్గరకొచ్చేస్తాను" "నీ ఇష్టం!"

ఆమెను ఒక మూడ్ నుండి ఇవతలికి తీసుకురాగలగడం కాస్త సంతోషాన్నిచ్చింది అతడికి. హాల్లో కెళ్లాక "డాబామీదికి వెళ్దామా? అడిగాడు.

"డాబామీద కూర్చుందాం బావా! చెట్టు నీడ ఉందిగా! పిట్టగోడ మీద కూర్చోవచ్చు "

అతడు తలూపి డాబా మెట్లు ఎక్కుతుంటే అప్పుడే గుర్తొచ్చినట్టు ఆమె,"నువ్వెళ్లి కూర్చో బావా! నేను అమ్మనడిగి తినటానికేమయినా పట్టుకొస్తాను" అని వెళ్లిపోయింది.

అరుణ్ మెట్లెక్కి డాబా చేరుకుని నీడగా ఉన్న చోట పిట్టగోడ మీద కూర్చున్నాడు. సూర్యుడు తూర్పుదిక్కునుండి బారెడు ఎత్తులో ఉన్నాడు. వేసవికాలం కావడంతో ఎండకాస్త ఎక్కువగానే ఉంది. అయితే ఊరుచుట్టూ ఉన్న పచ్చని పొలాలనుండి చల్లగాలి వస్తుండడంతో మనసు ప్రశాంతంగా అనిపిస్తోంది. ఇదిగో ఇలాంటి ప్రశాంతతే తనకి ఇష్టం. చదువు పేరుతో తను ఏడేళ్లు సిటీలో గడిపాడు. అక్కడ ఇంత ప్రశాంతత ఎక్కడుంది? ఇలాంటి స్వచ్ఛమైన గాలి ఎక్కడ దొరుకుతుంది? నిరంతరం రణగొణ ధ్వనులు, వాహనాలు వదిలే పొగతో కలుషిత వాతావరణం... తనకు ప్రశాంతత ఇష్టం. చక్కని ప్రకృతి ఇష్టం. అందువల్లే పోస్ట్ గ్రాడ్యుయేషన్ పూర్తిచేసినప్పటికీ ఉద్యోగ ప్రయత్నాలు చేయలేదు. సిటీకి మకాం మార్చకుండా పల్లెలోనే ఉండిపోయాడు.

"తీసుకో బావా!

అతడు ఆలోచనల నుండీ తెరుచుకుంటూ అటు చూశాడు. రాజీ రెండు చేతులలో రెండు ప్లేట్లు నిండుగా స్వీట్లు, కారాతో ఉన్నాయి. అతడు ఓ ప్లేట్ అందుకున్నాడు. ఆమె ఆతడి పక్కనే కూర్చుంది.

"ఊ! చెప్పు బావా!"

" ఏం చెప్పను?" అని ఆగి అంతలోనే గుర్తొచ్చినట్టు అన్నాడు. "మామయ్యా నన్నోసారి చూడాలనుకుంటున్నట్టు నాన్నగారు చెప్పారు. అందుకే మధ్యాహ్నం వరకూ కూర్చుని ఆయనను కలిసి వెల్దామనుకుంటున్నాను"

"నాన్న నిన్నరాత్రి కూడా భోజనాల మధ్య నీ ప్రస్తావనే తీసుకువచ్చాడు బావా! అరుణ్ ఏంటి... అంత చదువు చదివి ఇంకా ఈ పల్లెలోనే ఉన్నాడు. తను సిటీలో ఉద్యోగం సంపాదించేదెప్పుడు? స్థిరపడేదెప్పుడు? అమ్మాయితో పెళ్లి జరిగేదెప్పుడు? అన్నాడు బావా!" చెప్పింది రాజీ.

అతడి మనసులో ముళ్లేదో గుచ్చుకున్న ఫీలింగ్ కలిగింది. తన మేనమామ మనసులోని ఆలోచనేమిటో అతడు ఎప్పుడో గ్రహించాడు. తను సిటీలో మంచి ఉద్యోగం సంపాదించుకోవాలి. అది ఆయన కోరిక. ఆయన కొరికేకాదు తన తల్లితండ్రుల కోరిక కూడా అదే! రాజీ కూడా సిటీ వైపు పరుగులు తీద్దామనే అనుకుంటోంది గానీ... ఉద్యోగస్తుడి భార్యగా కాదు... సినిమా హీరో పెళ్లాంగా...!

అంతలో ఆమె అంది..."నాన్న ఉద్యోగం అంటున్నాడుగానీ నువ్వు మాత్రం నెలకో నాలుగు వేలు తెచ్చుకునే ఉద్యోగి కావడం నాకెంత మాత్రం ఇష్టంలేదు. నువ్వు సినిమా హీరోవి కావాలి... నేను నిన్ను వెండితెర మీద చూడాలి"

అరుణ్ కి అసహనం కలిగింది. అక్కడి నుండీ లేచి వచ్చేద్దామనుకున్నాడు. కానీ... కానీ... ఈ ప్రేమ, అభిమానం... మనిషిని వదిలేందుకు ఇష్టపడేవేమో! అతడు చేతిలో ప్లేటు పట్టుకుని తినకుండా ఉండడం గమనించి రాజీ చెప్పింది, "తిను బావా! స్వీటంటే నీకెంతో ఇష్టం కదా ?"

అరుణ్ మెల్లగా తలాడించాడు. మనసు బాధపడేవేళ ఇష్టాయిష్టాలకు ప్రాధాన్యత ఉండదు కాబోలు. అయినా అతడు తినడం మొదలుపెట్టాడు.

మరో పావుగంట తర్వాత రుక్మిణమ్మ రెండు గ్లాసులు తీసుకుని మెట్లెక్కి పైకి రావడం కనిపించింది. అప్పటివరకు కాస్త దగ్గరగా కూర్చున్న వారిద్దరూ దూరంగా జరిగారు. రాజేశ్వరి రెండడుగులు ముందు కేసి తల్లి చేతిలోని కాఫీగ్లాసులు అందుకుంటూ, "నువెందుకమ్మా రావడం! కింద నుండీ కేకేస్తే నేనే వచేదాన్నిగా " అంది.

"ఫర్వాలేదులేవే!" ఆమె అలసటవల్ల కాబోలు అక్కడే నిలబడింది.

"కూర్చో అత్తమ్మా!" అతడు పిట్టగోడ మీద కాస్త అంచుకు జరిగాడు. ఆమె కూర్చోలేదు.

"వదిన ఏం చేస్తోంది?"

"నేనొచ్చేప్పుడు అమ్మా, చెల్లి వడియాలు పెడుతున్నారు"

రుక్మిణమ్మ చిన్నగా నవ్వింది. "మీ అమ్మా వడియాలు, ఆవకాయలు పెట్టడంలో ఎప్పుడూ ముందే, నేనూ వారం రోజుల నుండీ అనుకుంటూనే ఉన్నాను వడియాలు పెట్టాలని కుదిరి చావట్లేదు"

అతడు చిన్నగా నవ్వి ఊరుకున్నాడు.

"పొయ్యి మీద పాలు ఉన్నాయి. నేను వెళ్తాను!"

ఆమె వెనుతిరిగి వెళ్లిపోతుంటే వెనక నుండీ చెప్పాడు, "అత్తమ్మా! పొలంనుండి మామయ్య రాగానే చెప్పు కాస్త కనిపించి ఇంటికెళ్లాలి"

"అలాగే" అంటూ మెట్లు దిగి వెళ్లిపోయింది రుక్మిణమ్మ.

తల్లి వెళ్లిపోయాక రాజేశ్వరి ఆతడి చేతిని తన రెండు చేతుల మధ్యకు తీసుకుంది.

"చెప్పు బావా! ఏదయినా చెప్పు!"

"ఏం చెప్పను? " అతడు నవ్వాడు.

"ఏదయినా చెప్పు, నువ్వు ఏం మాట్లాడినా సరే, వింటూ ఉండిపోవాలనిపిస్తుంది నాకు" ఆమె కళ్లల్లో ఆరాధనా భావం కదలాడుతుంది. అది గమనించాడు.

అదిగో... అలాంటి భావమే.... తన మరదలికి తనమీద ఉన్న ఆరాధనా భావమే తనను ఆమె నుండీ దూరంగా మసులుకు నేలా చేయలేకపోతోంది. అమ్మాయకప్పిల్లలా తెలిసి తెలియనితనంతో "సినిమా హీరోవి కావాలి బావా! అంటూ బాధపెడుతుందేగాని ఆమె మనసులో తనమీద కొండంత ప్రేమను దాచుకుని ఉంది. ఆ విషయం తనకెప్పుడో తెలుసు.

ఆ తర్వాత వారిద్దరూ ఏవేవో మాట్లాడుకుంటూ ఎంతోసేపు గడిపారు. అంతసేపు ఏం మాట్లాడుకున్నారని వారిని అడిగితే వారేమీ జవాబు చెప్పలేకపోవచ్చు వాటినే స్వీట్ నథింగ్స్ అంటారు.

అతడు చేతి గడియారంవైపు చూసుకుంటూ "బాప్ రే ! అప్పుడే ఒకటయిపోయింది. మామయ్య పొలంనుంచి వచినట్టులేదు సరే! నేనిక వెళ్తాను" అంటూ లేచాడు.

రాజేశ్వరి కూడా లేచింది. ఇద్దరు మెట్లుదిగి కిందకి వచ్చారు.

వారిద్దర్నీ చూశాక రుక్మిణమ్మ అల్లుడివైపు తిరిగి చెప్పింది. "మీ మామయ్యగారు పొలంనుండి రావట్లేదు. ఇప్పుడే పాలేరు వచ్చి చెప్పాడు. ఆయన కారియర్ ని పొలానికే పంపామన్నారు.

"అలా అయితే నేను తర్వాత కలుస్తానులే అత్తమ్మా" అనేసి అతడు వారిద్దరివైపు చూసి ఇంట్లోంచి బయటకు నడిచాడు.

ఆతడి వెనకే వీదిగేటు వరకూ వెళ్లిన రాజేశ్వరి అక్కడే ఆగి చెప్పింది, "సాయంత్రం... సినిమా... మర్చిపోవు కదా?"

అరుణ్ తలాడించి ముందుకు నడిచాడు. నాలుగు వీధుల అవతలి తన ఇల్లు.

మధ్యాహ్నం భోంచేసి పడుకున్నాక మూడింటికి మెలకువ వచ్చింది అరుణ్ కి. లేచి కాసేపు బెడ్ మీద కూర్చున్నాడు. ఆ తర్వాత హాలులోకొచ్చి శ్వేతకి చెప్పాడు...

"కాసింత కాఫీ పెట్టావే!"

"అలాగే!" ఆమె వంటగదిలోకెళ్లాక అతడు తన గదిలోకి వెళ్లాడు. కిటికీలోంచి చూస్తూ నిలబడ్డాడు. మనసు ప్రశాంతంగా ఉన్నట్లనిపించింది. సిసలయిన కళాకారుడిలో అంతర్గతంగా దాగిన కళ ప్రశాంత సమయంలోనే బయటపడాలనుకుంటుంది. గదిలో ఓ మూలగా ఉన్న ఆర్ట్ మెటీరియల్ తనను పిలుస్తున్నట్టుగా తోచింది. ముఖ్యంగా ఆ కుంచె తన స్పర్శకోసం తపించిపోతున్నట్టుగా ఉంది.

శ్వేత కాఫీ కప్పుతో గదిలోకెల్లెసరికి పోర్టబుల్ స్టాండ్, కేన్వాస్ లు సర్దుకుంటూ కనిపించాడు అరుణ్.

"ఏంటి! ఈ రోజు మళ్లీ నీలోకంలోకి వెళ్ళిపోతున్నావా?"

"నాలోకం ఏంటి?" అతడు అర్ధం కానట్టు చూశాడు.

ఆమె నవ్వింది. "అదే! చిత్రకళా ప్రపంచం. ఆ ప్రపంచంలోకెళితే నీకి లోకంలోని ఏదీ గుర్తుకు రాదుకదా! అందుకే అది నీ లోకం, ఇది మాలోకం. నేను మాత్రం పిచ్చిమాలోకాన్ని

" అతడు చెల్లెలి నెత్తిన చిన్నగా మొట్టి, ఆ తర్వాత ఆమె చేతిలోని కాఫీ కప్పు అందుకున్నాడు.

కాఫీ తాగాక అతడు స్టాండ్ భుజానికి తగిలించుకుని కేన్వాస్ లు చేతపట్టుకుని బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

* * *

రాజేశ్వరి అద్దం ముందు నిలబడి పౌడర్ ముఖానికి అద్దుకుంటుంటే వెనుకనుండి రుక్మిణమ్మ గొంతు వినిపించింది. "సినిమా వదిలాక అటు వెళ్లకు. అరుణ్ తో కలిసి ఇటే వచ్చెయ్యి"

ఆమె వెనుదిరిగి "అలాగే" అంది.

ఇంట్లోంచి బయటకి నడుస్తుండగా వీధి గేటు దగ్గర ఈశ్వరయ్య ఎదురయ్యాడు. అందంగా తయారయి బయటకెళుతున్న కూతుర్ని చూసి "ఎక్కడికమ్మా బయల్దేరావ్?" అడిగారాయన.

తల్లితో చనువుగా మసలుకుంటుందిగానీ తండ్రి అంటే ఆమెకు కాస్త భయమే ఉంది. అందుకే కాస్త నసుగుతూ చెప్పింది. "సినిమాకెల్దామని... అమ్మ కూడా వెళ్లమంది. మీకు చెప్పి వెళదామని ఇప్పటివరకూ ఎదురుచూస్తే మీరెంతకీ రాకపోయేసరికి... అమ్మే బయలుదేరమంది"

ఈశ్వరయ్య ఒక క్షణం తదేకంగా చూసి ఆ తర్వాత చిరునవ్వు నవ్వాడు. "అరుణ్ మధ్యాహ్నం ఇక్కడికొచ్చాడా?"

"అవును! మిమ్మల్ని కలవాలని మీకోసం చాలా సేపు ఉన్నాడు"

"అలాగా" అని ఆగి ఆలోచించుకుని రెండు సెకన్ల తరువాత చెప్పాడు."అయితే రేపుదయం తొమ్మిదింటిలోపు తనను రమ్మను. వాడితో మాట్లాడాల్సిన విషయాలు కొన్ని ఉన్నాయి"

"అలాగే నాన్నా!" తలూపుతూ అందామె. అప్పటివరకూ ఆమె మనసులో కొంత కంగారుపడింది. తండ్రి సినిమా ప్రపోజల్ కాన్సిల్ చేస్తాడేమోనన్న కంగారు అది. అయన అలా అనడంతో ఆమె ముఖంలో వెలుగొచ్చేసింది.

"సరే వెళ్లు" అయన ముందుకు నడుస్తూ చెప్పాడు.

ఆయనలా ఒక్క అడుగు ముందుకు వేయడంతోనే రాజేశ్వరి చెంగున గేటు దాటేసింది. ఊరు మధ్యనుండి ఊరు చివరనున్న టూరింగ్ టాకీస్ వైపు నడవసాగింది.

సూర్యుడు పశ్చిమాద్రిన పూర్తిగా కుంగిపోయాడు. డిసెంబర్ మాసం కావడంతో చలిగాలి అప్పటికే మొదలయింది. చలికి భయపడి కాబోలు పొలం వెళ్లిన జనం త్వరగా ఇళ్లకు తిరిగివచ్చేస్తున్నారు. అలా వచ్చే జనంలో కొందరు ఆమెను చూసి పలకరింపుగా నవ్వి ముందుకు సాగిపోతుంటే మరికొందరు "ఎక్కడికమ్మా రాజి బయల్దేరావ్?" అని ప్రశ్నిస్తున్నారు.

"సినిమాకి" అని అడిగిన వాళ్లందరికీ జవాబు చెప్పి అడగని వారిని నవ్వుతో పలకరించి ఆమె ముందుకు సాగిపోతోంది. పల్లెల్లోని టూరింగ్ టాకీసులో చీకటిపడ్డాకే సినిమా మొదలవుతుంది.

సిటీల్లో, టౌనుల్లో రిలీజయిన సినిమా సంవత్సరం, రెండేళ్ల తర్వాతే మారుమూల పల్లెల్లోకి టూరింగ్ టాకీసుల్లో ప్రదర్శనకొస్తుంది. సినిమా వచ్చిన మొదటిరోజు ఒంటెద్దుబండిలోనో, లేదా రిక్షాల్లోనో లౌడుస్పీకర్లు పెట్టుకుని చుట్టుపక్కల పల్లెల్లో అరుస్తూ కొత్త సినిమా గురించి ప్రచారం చేస్తారు. అలాగే ప్రతి సాయంత్రం సినిమా మొదలుకావడానికి అర్ధగంట ముందుగా లౌడుస్పీకర్ లో పాటలు పెట్టి ఊరంతా వినపడేలా చేస్తారు. ఊరిలోని జనం మాత్రం పాటలు మొదలైన పది నిమిషాల తర్వాతే హాలువైపు బయల్దేరుతారు.

అప్పటికింకా పాటలు వినిపించడంలేదు. సినిమా మొదలుకావడానికి ఇంకా అర్ధగంట పైగా టైముందని ఆమెకు తెలుసు. అయితే ఆమె అంత త్వరగా బయలుదేరడానికి కారణం, థియేటర్ దగ్గర బావతో కలిసి కాసేపు మాట్లాడుకోవచ్చని.

ఆమె థియేటర్ కి చేరుకునేసరికి పావుగంట పట్టింది. థియేటర్ గేటు పక్కనే కాంపౌండ్ వాల్ కి పెద్ద పెద్ద వాల్ పోస్టర్లు అతికించి ఉన్నాయి. వాల్ పోస్టర్ కి రెండు మూలలా హీరోహీరోయిన్ల బొమ్మలు చిన్నవిగా ఉంటె మధ్యలో నిలువెత్తున ఉంది సెక్సీడాన్సులు చేసే హాసిని ఫోటో. ఆమె వంటిమీద ఉన్న దుస్తులు చూస్తే రాజేశ్వరికి వళ్లంతా కంపరమెత్తింది. నడుము చుట్టూ చుట్టుకున్న బెత్తెడు గుడ్డ, ఆ పైన ఎదను కప్పుతున్న మరో పీలికలాంటి బట్ట... తిప్పుకుందిగాని ఇరవై ఏళ్లలోపు వయసున్న నలుగురు కుర్రాళ్లు ఆ వాల్ పోస్టర్ వైపే చూడడం గమనించింది.

థియేటర్ లోపలికెళితే ఆఫీసురూంలో కూర్చోవచ్చు. రఘురామయ్య అక్కడే ఉంటారు. తనను సాదరంగా ఆహ్వానించి కబుర్లు చెబుతూ కూర్చోబెడతారు. కానీ ఆమెకు థియేటర్ లోకి వెళ్లడం ఇష్టంలేదు. రఘురామయ్యకు ఎదురుపడ్డాక అరుణ్ వచ్చినప్పటికీ బయటపడలేదు. అందుకే ఆమె గేటు పక్కనే నిలబడిపోయింది.

వాల్ పోస్టర్ చూస్తున్న కుర్రాళ్ల మాటలు ఆమె చెవిన పడుతున్నాయి.

"ఈ సినిమాలో "బావాలు రోయ్...బావాలు' పాత సూపర్ హిట్ రా. ఆ పాటలో హాసిని డాన్స్ ఉంటుంది చూడు..." ఒకడు అన్నాడు.

"అవునట. ఈ సినిమా హిట్ అవడానికి హాసిని ఆట, పాటే అసలు కారణమని విన్నా"

"ఏమయినా హాసినిది సూపర్ స్ట్రక్చర్ రా... అబ్బా! ఆ కళ్ళు ఎంత మత్తుగా ఉంటాయో" మూడో కుర్రాడు నాలుక చప్పరిస్తున్నాడు. వారి సంభాషణ ఆమెకు ఇబ్బందికరంగా అనిపించింది. ఆ ఇబ్బంది ఆ డాన్సర్ మీద కోపంగా మారింది. " ఛీఛీ! ఒంటిమీద జానెడు బట్టతో జనానికి కనిపించడానికి వీళ్లకేమాత్రం సిగ్గనిపించాడు కాబోలు!" మనసులోనే అనుకుందామె.

రాజేశ్వరి థియేటర్ కాంపౌండ్ లోకి అడుగుపెడుతున్నపుడే ఆఫీసు గదిలోనుండి చూశాడు రఘురామయ్య. కూర్చున్న కుర్చీలోనుండి లేచి గాడి వెలుపలకు వస్తూ "మీ అమ్మానాన్నా కూడా వస్తున్నారా?" అడిగాడు.

అప్పుడప్పుడూ ఈశ్వరయ్య తన కుటుంబంతో సహా సినిమాకి వస్తుంటాడు.

"లేదు" జవాబు చెప్పింది రాజేశ్వరి.

"మరి నువ్వొక్కదానివే వచ్చావా?"

"బావ వస్తానన్నాడు" నోటి చివరవరకూ వచ్చిన మాటలు మింగేసింది. చెప్పడానికి సిగ్గు అడ్డొచ్చింది. అందుకే నిలువుగా తలాడించింది. "సరే రా! లోపల కూర్చుందాం" అంటూ అయన ముందుకు నడవసాగాడు. రాజేశ్వరి ఆయనను అనుసరించింది.

ఇద్దరు ఆఫీసు గదిలోకి వెళ్లారు. టూరింగ్ టాకీస్ ఆఫీసు . అంటే పెద్ద ఫర్నీచరేం ఉండదు. ఓ టేబుల్, నాలుగు కుర్చీలు. ఓ బీరువా! బీరువాలో సినిమా టిక్కెట్లు, అకౌంట్ బుక్స్ ఇత్యాది పెట్టుకుంటారు.

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/book/Vijeta+Manrobo+Publications

* * *